

SÁM MEZI ŽENAMI – Kohout

Aleš Vogel

edika.

Sám mezi ženami

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Aleš Vogel

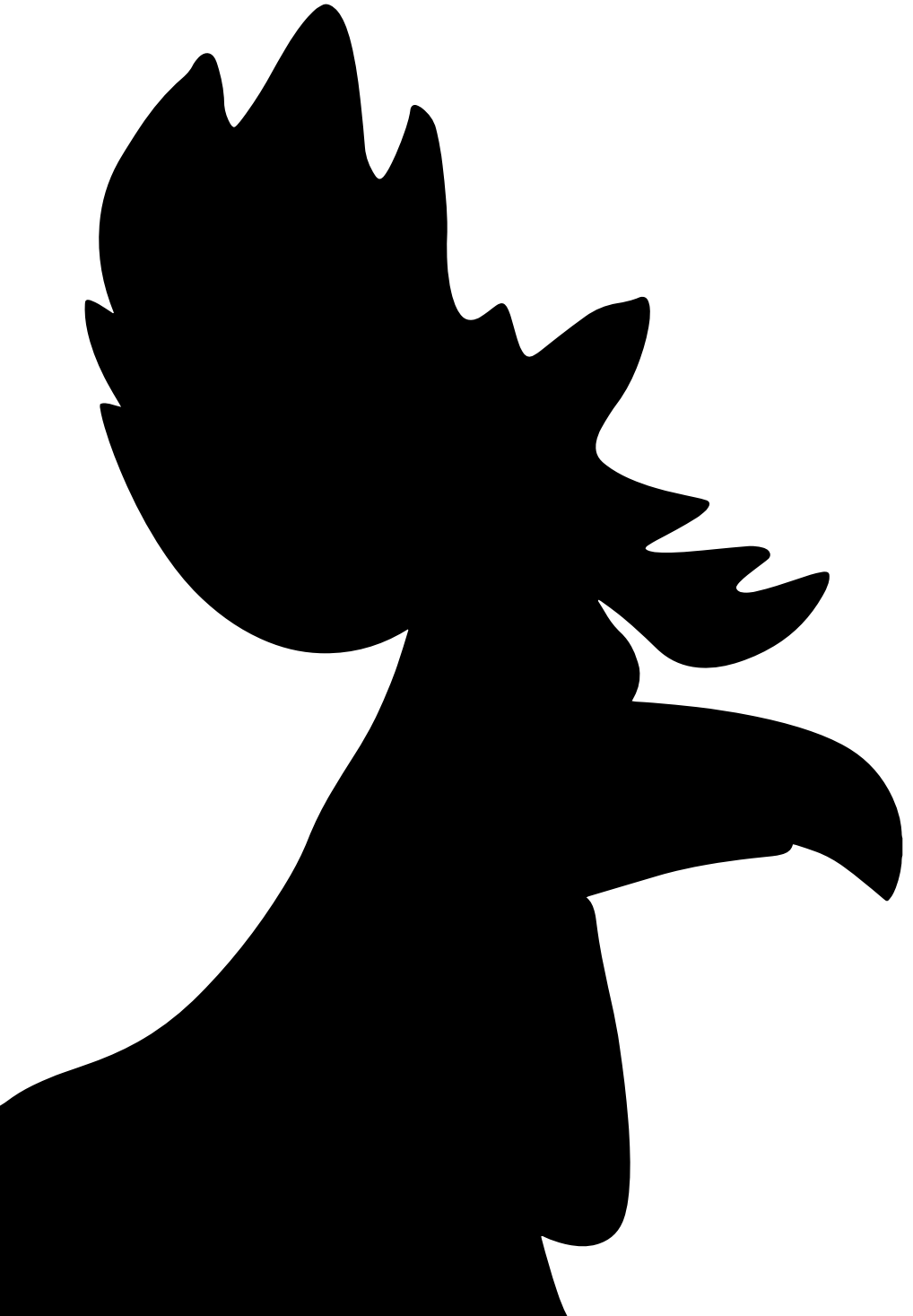
Sám mezi ženami – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

**SÁM MEZI
ŽENAMI**

Kohout

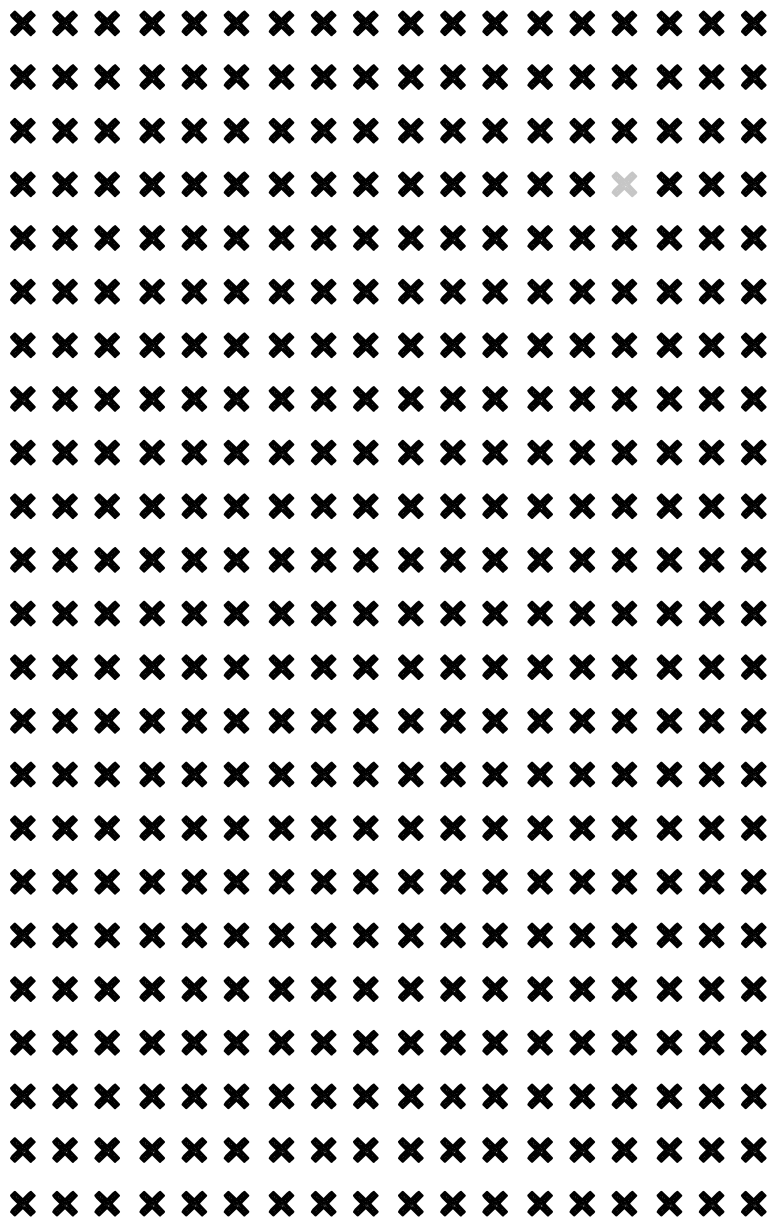

SÁM MEZI ŽENAMI

Kohout

Aleš Vogel

 CPRESS

Poděkování

Děkuji své rodině za neskutečnou podporu. Ženě za trpělivost, lásku a dodání odvahy jít s kůží na trh. Dceři děkuji za totéž. Mamince děkuji za obrázek na obálku, který přesně vystihuje emoce hlavního hrdiny. Děkuji nakladatelství, které dalo šanci začínajícímu spisovateli, a samozřejmě děkuji i vám, milí čtenáři, neboť skutečnost, že teď držíte ve svých rukou tuto knihu, mě neskutečně těší.

Úvod

Cože, vy čtete úvod? Klidně ho přeskočte, to dneska dělá kdekdo. Úvod je přeci jen zbytečný zdržování před tím, než skutečný příběh opravdu začne. Takže se s ním neotravujte a nalistujte si první kapitolu. O nic důležitého nepřijdete, tomu věřte.

Proč ještě furt čtete? Vždyť jsem vám to snad vysvětlil. Co si myslíte, že se tu jako dozvíte? Něco o mně? Něco o knize? Můj názor na knihu? Ten stejně není důležitý, záleží hlavně na vašem názoru, a bez přečtení prvních pár kapitol si nebudete moct žádný názor udělat, tak se nezdržujte úvodem.

Vy si prostě nedáte pokoj, co? To vás opravdu zajímá, co chlapa, který bez chyb nenapíše ani esemesku, přimělo napsat první knížku? OK, tak ale jen v krátkosti.

Důvodem byla jistá směs frustrací. Stačí?

Na takovou zvědavost opravdu nejsem zvyklej, a to pracuju jako pedagog.

Tak tedy dobrá, prozradím o něco víc.

Už jako dítě jsem si všiml jisté nevyváženosti pohlaví v mém okolí. Chodil jsem na speciální hudební základku, která byla přes celé město, což s sebou neslo dojíždění, dřívější vstávání atd. Od první třídy jsem ale neměl moc chlapeckých spolužáků. Nejvíc nás snad bylo pět kluků. Zbytek byla samozřejmě děvčata. V osmé třídě jsem přestoupil na obyčejnou základní školu a tam to bylo s procentem chlapců velmi podobné. Pak jsem šel

na pedák. Asi vám nemusím říkat, jak to vypadá s počtem mužů na středním nebo vyšším pedáku. Ano, přesně tak, jako na dnešních základních školách. Po studiích jsem už ve druhé škole. V té první jsme byli dva. V té druhé jsem sám. Po přestěhování na vesnici jsem se přihlásil k ochotnickému divadlu, abych trochu zapadl mezi místní. Ano, chodily tam jen ženy. Vybírala se zrovna hra, kterou bychom mohli nastudovat, ale těch, kde je jeden chlap a jinak jen samé ženy, moc není, tak jsem začal potají psát divadelní veselohru s názvem Kohout. Divadlo miluju, už jako puberták jsem navštěvoval dramatický kroužek, a tak mi napsání vlastní hry přišlo jako docela dobrý nápad. U psaní mě ale začalo překvapovat, jak se u toho bavím. Sledování nejruznějších seriálů, komedií, poslouchání zábavných povídek se konečně po letech zúročilo a začala vznikat zajímavá situační komedie.

Pak ale přišel rok 2020. Divadla se uzavřela, školy se uzavřely, i náš ochotnický kroužek se musel přestat scházet. Najednou byla spousta času a pořádně nic, čím ten volný čas naplnit. Rád bych vám řekl, jak přišel ten impuls udělat z rozepsané veselohry knihu, ale já to sám přesně nevím. Prostě se to nějak stalo. A dobře, že se tak stalo. Alexandr, hlavní postava mého příběhu, by nejspíš zůstal jen v blízkém okolí naší vesnice. Takhle zamířil až do vašich rukou a vy s ním můžete prožít celý rok jeho života. Je to sice fiktivní postava, i když trochu inspirovaná mými zkušenostmi, ale věřím, že v něm najdete někoho, koho znáte. Příbuzného, kamaráda, možná i sami sebe. Je totiž spousta mužů, kteří žijí obklopeni ženami, ale nijak zvlášť si to neužívají, a nejsou to jen učitelé a tátové od samých dcer. Zoufalá snaha najít kamaráda, partáka, chlapa ve světě žen provází celý tenhle příběh. Doufám, že vás pobaví.

Tak, a teď, už opravdu žádné zdržování, a šup na první kapitolu, tam už se s vámi chce někdo podělit o svůj příběh a věřte mi, že život kohouta není žádná kloaka.

x

1.

MŮJ ŽIVOT KOHOUTA

Jmenuji se Alexandr a jsem kohout. Ne, nejsem opravdový kohout a ani se nejedná o nějaké to čínské znamení. Dovolte mi to vysvětlit. Ráno po zazvonění budíku políbím něco, co ještě večer bylo mou krásnou, milou a chápající manželkou, ale teď to připomíná spíš její zlé dvojče, co léta žilo někde v temných lesích. Poté dojdu probudit své dcery. Mám dvě. Té starší je šestnáct, vzorná studentka, ne už tak vzorná dcera. Znáte ty lidi, co mají neustále dobrou náladu, až vás tím přímo nakazí. V jejich společnosti se cítí každý o něco lépe, ať už má v tu chvíli sebehorší problémy. Tak moje dcera je přesným opakem. Taky kolem sebe šíří svou náladu, ale permanentně má jen dvě a ty pravidelně střídá. Znuděnou a nasranou. Já mám radši tu druhou, protože tou mě prudí jen do té doby, než se naseru já, a věřte, že to zrovna v mém případě nebývá moc dlouho. Pak se většinou uklidí do své kobky a je pokoj. Ale ta druhá, znuděná poloha je daleko horší. Tou dokáže znechutit člověku klidně i celý víkend natolik, že se už nemůže dočkat začátku pracovního týdne. Mé druhé dceři je zatím jen osm. Snažím se užívat si každý den, v kterém je stále ještě to zlatíčko, než se z ní stane ten samý démon, jakým se už stala ta starší. Představte se, že mi stále ještě říká tatínku, no není to nádhera! Ta druhá mě oslovuje nejčastěji slovem „Hm“... Je to slovo neutrální a já ani nechci vědět, jak mě nazývá v mé nepřítomnosti.

Ráno tedy pokračuje tím, že seběhnu do přízemí našeho domu a čekám. Čekám dlouho. Máme jen jednu koupelnu, což mi bylo vyčteno víckrát než cokoli jiného, co samozřejmě padá na mou hlavu, jako třeba špatné počasí či dopravní zácpa, politické situace nevyjímaje. Čekání si zpestřuji různě, tedy od doby, kdy mi bylo vysvětleno, že hry na mobilu a sledování internetu nejsou dobře využitý čas, který mám navíc, jakožto privilegovaný člen mužské skupiny, co se nemusí ráno hodinu česat a líčit. Dám tedy vařit kávu, připravím pečivo, usmažím si pár vajec, nachystám svačiny, abych si mohl užít ten krásně hřejivý pocit u srdce, když ji pak podám své starší dceři a ona řekne: „Tatínku, děkuji ti za tuto nutričně vyváženou pochutinu, cos mi připravil. Víím, že tě to stálo čas a námahu, ale já jsem ti z celého srdce vděčná.“ No dobře, v jejím jazyce je to jen: „Hm, dík“, ale snažím se svůj mozek přesvědčit, že v duchu si říká právě to. Mohli byste namítnout, že přeci nemusím ráno čekat se snídání na ostatní a připravovat svačiny a můžu se klidně sbalit a jít dřív do zaměstnání, ale nevíte jednu věc. Já čekat musím. Mladší dcera totiž chodí na základní školu, kde učím, takže je logické, že když jedu ráno do práce, беру s sebou i ji. Učím matematiku na druhém stupni, což má pár nevýhod. Jednou z nich je fakt, že skoro nepřijdu do kontaktu s dětmi, kterým ještě nezačala puberta. Druhá nevýhoda je, že když už někdo začne pobírat pomalu v devátém ročníku rozum a začne mi být docela i sympatický, záhy odejde na střední školu. Třetí nevýhoda se týká obecně školství a práce v něm. Můj poslední mužský kolega odešel před dvěma lety, a i přes veškeré snahy naší ředitelky se každé září ukazují nové tváře patřící pouze mladým ženám těsně po škole, jejichž ambice a elán do práce pohltí většinou první měsíc v našem ústavu. Toho kolegu jsem sice neměl moc v lásce, ale byl o pár procent lepší než náš školník podobající se zvoníkovi z Notre Dame, který svým oděrem odrazuje